

DRUGSGVERBOD VOLKOMEN IRRATIONEEL

Bijgedragen door Hans Van Duijn
 Friday 16 January 2009
 Laatst geupdate op Friday 23 January 2009

Het Amsterdamse Cannabis College bestond 10 jaar en organiseerde november en december vorig jaar een aantal bijzondere evenementen. Onder andere op 24 en 25 november een War On Drugs-filmfestival met als eregast Frank Serpico, de oud-politieman die eind jaren zestig/begin jaren zeventig .....

Frank Serpico

met gevaar voor eigen leven in verweer kwam tegen de corruptie binnen het politiekorps van New York. Op 1 en 2 december een Cannabis Tribunaal in Nieuwspoor te Den Haag. De opener van het festival was dan ook de speelfilm die daarover gemaakt is, met Al Pacino in de hoofdrol. Een week later vond in het Haagse Perscentrum Nieuwspoor een tweedaags Cannabis Tribunaal plaats. Centrale vraag: 'Waar moet het heen moet het Nederlandse cannabisbeleid, na ruim dertig jaar gedogen?' Hans van Duijn bezocht (namens lesscrime.nl en LEAP.cc) beide evenementen.

Welk gevoel bleef er achter na het zien van de films op het War On Drugs-filmfestival en de tussendoor gevoerde gesprekken over het Amerikaanse drugsbeleid, onder andere met Frank Serpico? Dat ze daar helemaal gek zijn geworden, ten prooi aan een soort fundamentalistische achtervolgingswaan. De drugsbestrijding is in Amerika een hele industrie geworden, waarbij de beurs een rol is gaan spelen. Er moeten continu meer arrestaties en veroordelingen plaatsvinden om de kassa's te laten rinkelen en de aandeelhouders van geprivatiseerde gevangenissen een jaarlijks rendement van meer dan 20 procent te bezorgen. Ze bouwen in de States ook meer gevangenissen dan universiteiten of hogescholen.

Van de 2,2 miljoen mensen in de Amerikaanse gevangenissen zijn er 1,7 miljoen zwart. Dat zijn er aanzienlijk meer dan er ooit tijdens de apartheid in Zuid-Afrika in de nor zaten. De meesten zitten een straf uit voor drugshandel of drugsgebruik. Ben je daarop betrappt maar is je huidskleur blank, dan kun je het geluk hebben niet in een cel maar in een 'programma' terecht te komen.

Informanten De DEA (Drug Enforcement Agency) en FBI (Federal Bureau of Investigation) hebben in hun strijd tegen alle drugs inmiddels meer dan 100.000 informanten, van scholieren tot criminelen. Scholieren wordt geleerd hoe cannabis ruikt. Daarna wordt ze op het hart gedrukt op school hun neus goed te gebruiken en indien nodig briefjes achter te laten met het veelzeggende opschrift DARE (Drug Abuse Resistance Education). Een jong meisje was zo eerlijk om op te schrijven dat ze de geur thuis ook wel eens had geroken. Haar vader (een hoge ambtenaar) en haar moeder (een advocaat) gingen op basis van dat briefje voor jaren achter de tralies.

Veroordeelden worden van harte uitgenodigd om tegen strafvermindering anderen erbij te lappen. Of dat terecht is of niet doet er verder niet toe; het aantal veroordelingen telt. De crimineel neemt ook een risico, want vaak wordt achteraf de toezegging van strafvermindering gewoon weer ingetrokken. Op die manier snijdt het mes aan twee kanten.

Geen vooruitgang Cannabis roken kost je in Amerika enkele jaren cel en toch kent dat land naar verhouding meer cannabisgebruikers dan Nederland. Voor verkrachters heeft de politie geen tijd en is in de gevangenis ook geen ruimte. De strijd tegen drugs gaat vóór, al geeft men inmiddels ruitertoe dat er de afgelopen veertig jaar geen vooruitgang is geboekt. Er wordt niet minder gehandeld en er wordt niet minder gebruikt! De waanzinnige voorbeelden zijn eindeloos.

LEAP Gelukkig zijn er in Amerika ook organisaties die zich tegen het verval van de rechtsstaat keren, zoals LEAP – Law Enforcement Against Prohibition. LEAP werd in 2002 opgericht door een aantal oud-politieambtenaren met een lange staat van dienst in de narcoticabestrijding. Inmiddels heeft zij meer dan 10.000 leden in meer dan 90 landen. Niet alleen politiemensen, maar ook rechters, officieren van justitie en wetenschappers. LEAP streeft naar het legaliseren van drugsgebruik, aangezien het huidige beleid niet werkt en de sociale structuur van Amerika ernstig aantast. Legalisering maakt de handel in drugs oninteressant voor criminele organisaties en leidt daardoor tot een beter leefklimaat voor de bevolking. Tegelijkertijd moet de overheid de productie en de handel van drugs gaan reguleren om uitwassen tegen te gaan en zorgen voor goede voorlichting, onder andere op scholen. (Amerikaanse dienders zijn meestal 'stiekem' lid van LEAP, om te voorkomen dat ze door hun werkgever worden afgerekend op dit soort ideeën. Zie bijvoorbeeld elders op deze site het artikel over sergeant Jonathan Wender van de Mountlake Terrace Police)

LessCrime.nl In september 2006 publiceerde de NPB in zijn bondsblad een eigen interview met een vooraanstaand lid van LEAP, voormalig chief of police Jerry Cameron. Hij was de eerste die polste of ik er niets voor voelde om één van de woordvoerders van LEAP in Europa te worden. Niet lang nadat ik in mei vorig jaar afscheid had genomen van de NPB en met pensioen was gegaan, werd mij vanuit Amerika opnieuw gevraagd zitting te nemen in de 'advisory board' van LEAP. Ik was inmiddels op eigen houtje al begonnen met een initiatief om in Nederland de geesten rijp te maken voor een ander drugsbeleid, met name door het lanceren van de website www.lesscrime.nl. Omdat ik de analyse en de doelstellingen van LEAP volledig onderschrijf, ben ik uiteindelijk op hun verzoek ingegaan. De afgelopen maanden heb ik dan ook al diverse keren namens LEAP het woord gevoerd onder andere tijdens het slotdebat van het Cannabistribunaal. Deelname aan voorlichtingsbijeenkomsten op scholen en tijdens openbare discussies over het drugsbeleid in Nederland en elders in Europa worden voorbereid.

Tijdens het Cannabis Tribunaal op 1 december 2008 was ik uitgenodigd door het Cannabis College om namens LEAP

het slotdebat te voeren met het CDA-Kamerlid mevrouw Joldersma, de woordvoerder van de CDA-fractie op drugsgebied en voorstander van een harder vervolgingsbeleid. Het debat werd geleid door Frans Weisglas, oud-voorzitter van de Tweede Kamer. Een "rechtbank" van drie juristen, voorgezeten door dr. Hendrik Kaptein, rechtsfilosoof aan de universiteit van Leiden en specialist in de argumentatieleer, sprak een oordeel over de standpunten en gebruikte argumenten.

Werk aan de winkel voor de politie Mevrouw Joldersma ging van start met de melding dat we het tijdens het debat niet met elkaar eens zouden worden. Blijkbaar was ze niet van plan zich van mijn argumenten iets aan te trekken, hoe goed die ook zouden zijn. Ze stelde dat cannabis geen "normale" drug is en om die reden niet kan worden toegestaan. Waarom cannabis geen "normale" drug is kon ze niet uitleggen. De koffieshops moesten volgens haar ook dicht in verband met ons imago in het buitenland en omdat de bevoorrading via het criminele circuit loopt. Dat laatste komt doordat de productie en de levering van de overheid/politiek niet legaal mogen plaatsvinden, maar dat vertelde ze er niet bij. Mevrouw Joldersma zei te begrijpen dat het sluiten van de koffieshops honderdduizenden gebruikers ertoe zou dwingen illegaal cannabis te gaan kopen. Ze vond dat de politie vervolgens alles op alles moest zetten om die handel de kop in te drukken. Op de tegenwerping dat in het buitenland bewezen is dat een dergelijke constructie niet werkt, wilde ze niet ingaan.

Individuele vrijheid In mijn betoog stelde ik om te beginnen de vraag of een verbod op cannabis (of drugs in het algemeen) gerechtvaardigd is. Volgens mij is in een seculiere rechtsstaat – en dat is Nederland – de vrijheid van het individu een grondrecht. Daartoe behoren bijvoorbeeld het recht om te denken, te lezen, te praten, te schrijven, te eten, te drinken, te spuiten, te roken en te sterven. In een rechtsstaat geldt een grondrecht zolang een ander er niet onredelijk door wordt getroffen of er rechtstreeks schade van ondervindt. Om die reden is het verbod op cannabis onterecht en zou het moeten verdwijnen. Dat er vervolgens regels worden gesteld om uitwassen en het gebruik door jongeren te voorkomen (zoals ook gebeurd is voor alcohol en tabak) is alleszins acceptabel.

Verbod niet te handhaven Vervolgens stelde ik de effectiviteit van een verbod op cannabis aan de orde. Kun je een verbod volhouden dat al veertig jaar lang aantoonbaar geen effect sorteert, maar wel een hoop nadeel teweeg brengt voor met name degenen die niet gebruiken? De productie en handel van drugs zijn verboden, maar we weten allemaal dat zaken of diensten hoe dan ook te koop zullen worden aangeboden als mensen bereid zijn er voldoende voor te betalen. Linksom of rechtsom. Legaal of illegaal. In Nederland is het geregistreerde drugsgebruik lager dan in landen met een sterk repressief drugsbeleid. Dat is een aanwijzing dat het gedoogbeleid (het wordt getolereerd dat gebruikers hun eigen cannabis kopen en eventueel roken in een koffieshop) gunstige effecten sorteert. Het is vooral geen reden om de koffieshops te sluiten, maar juist om de aanvoer netjes te regelen (productie en handel legaliseren en reguleren).

Veel extra misdaad Mijn derde invalshoek was de maatschappelijke ellende die uit een verbod voortvloeit, in de vorm van heel veel criminaliteit. Bendes die elkaar op straat bestrijden, afrekeningen, moord en doodslag, berovingen, diefstal, corruptie, heling, witwaspraktijken en ga zo maar door. De helft van alle misdaad heeft een relatie met de drugshandel. Dat mag je de bevolking niet aandoen en al helemaal niet als de handhaving niet effectief is gebleken en de rechtmatigheid van een verbod betwijfeld kan worden. Volledigheidshalve meldde ik nog even dat 59 van de 150 Tweede-Kamerleden naar een volledig verbod van cannabis streven (CDA, CU, SGP, PVV en Verdonk). De overige partijen hebben dus een ruime meerderheid en zouden daar iets mee moeten doen.

Tijdens het debat vergeleek mevrouw Joldersma het gebruiken van drugs met te hard rijden. De regels op dat gebied worden toch ook niet aangepast omdat veel mensen de maximumsnelheid geregeld aan hun laars lappen? Een onzinnige vergelijking natuurlijk, aangezien het reguleren van de rijsnelheid vooral bedoeld is om de veiligheid van anderen te bevorderen. Een verbod op cannabis is niet gericht op de veiligheid van anderen, maar uitsluitend op de gebruiker zelf. En als je niet hypocriet wilt overkomen, moeten dan ook alcohol en tabak niet verboden worden? Een dergelijke maatregel zal nooit worden aanvaard, dat staat buiten kijf. En aan nog meer criminaliteit heeft niemand behoefte. Reden dus om de bevolking een dienst te bewijzen en het verbod op de productie en handel in cannabis te beëindigen en te gaan reguleren.

De rechters waren eensgezind in hun oordeel. De argumenten van mevrouw Joldersma waren geen van alle rationeel en moesten om die reden in een rechtsstaat worden afgewezen. De door mij aangevoerde argumenten waren deugdelijk en goed onderbouwd te noemen, met uitzondering van de zogenaamde verspilling van meer dan 1,5 miljard belastinggeld aan de niet-effectieve bestrijding van drugs. Dat was misschien wel waar, maar geen zelfstandig argument.

Meer weten over LEAP? Surf naar www.leap.cc. Degenen die de beweging voor het legaliseren van drugsgebruik moreel willen steunen maar dichterbij huis willen blijven, kunnen ook terecht op www.lesscrime.nl, de website van Hans van Duijn. Zowel bij LEAP als bij LessCrime kun je je helemaal gratis aansluiten en desgewenst kan dat ook "stiekem" als je problemen met je werkgever wilt voorkomen.

FRANK SERPICO

Frank Serpico werd op 14 april 1936 in Brooklyn geboren. Op 18-jarige leeftijd nam hij dienst in het Amerikaanse leger, waarna hij twee jaar werd uitgezonden naar de toenmalige oorlog in Korea. Op 11 september 1959 begon hij aan een loopbaan bij het New York City Police Department. Na een aantal jaren begon hij bij zijn leidinggevenden aandacht te vragen voor de hoge mate van corruptie op de werkvloer (afpersing van burgers, het gebruik van geweld tijdens verhoren). Toen dat geen enkel gevolg bleek te hebben, liet hij zich overplaatsen naar andere afdelingen (vingerafdrukken, recherche). Telkens kwam hij echter opnieuw voor de keuze te staan om ook "plat te gaan" of bepaalde misstanden aanhangig te maken.

Nadat Serpico duidelijk was geworden dat zelfs de korpschef medeplichtig was aan het "onder de pet houden" van de corruptie, besloot hij zijn informatie door te spelen naar de New York Times. Als gevolg van de publicaties in die gezaghebbende krant riep de burgemeester van New York City prompt een onderzoeksc commissie in

het leven, onder leiding van rechter Whittman Knapp.

Op 3 februari 1971 werd Serpico bij het binnenvallen van een woning in zijn gezicht geschoten. Menigeen is ervan overtuigd dat hij door zijn collega's in een valstrik was gelokt om te zorgen dat hij geen verklaring zou kunnen afleggen voor de Knapp Commission. Maar Serpico wist de aanslag te overleven – het lood zit nog steeds in zijn schedel – en kon later dat jaar alsnog als getuige gehoord worden. Peter Maas schreef een boek over Serpico's ervaringen, waarvan miljoenen exemplaren werden verkocht. In 1973 werd het boek verfilmd met Al Pacino in de hoofdrol. Iedere diender, waar ook ter wereld, zou die film moeten zien.

Na zijn medisch herstel week Serpico uit naar Europa; hij woonde een paar jaar in Zwitserland, enige tijd in Haarlem en daarna jarenlang in een boerderij in Ruinen. Nadat zijn vrouw was overleden en de eenzaamheid een rol ging spelen, keerde hij begin jaren tachtig terug naar Amerika. Vandaag de dag leidt hij een teruggetrokken bestaan, maar geeft nog wel lezingen op politieacademies en universiteiten. Ook zet hij zich in voor de totstandkoming van wetgeving die het voor politieambtenaren makkelijker maakt om misstanden binnen hun korps aan de kaak te stellen.

LEAP (Amerika) verzocht mij om hem te bewegen lid te worden. Dat was snel geregeld. Met zijn reputatie is te verwachten dat veel meer collega's de stap zullen durven te zetten om LEAP te steunen en voor hun mening uit te komen.

Nu nog hééél veel Nederlandse collega's.....